

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A.H., narozený ..., státní příslušnost Pákistánská islámská republika, naposledy pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *t. č. neznámého pobytu*,
zastoupený: Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o nedatované žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2019 č.j. OAM-753/DS-PR-P13-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 19119 vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. **Včasnou nedatovanou žalobou** soudu doručenou 11.7.2019 prostřednictvím České pošty, které byla předána k přepravě dne 9.7.2019, a jejím doplněním ze dne 29.7.2019 **se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2019 č.j. OAM-753/DS-PR-P13-2019**, které mu bylo doručeno dne 3.7.2019, a jímž bylo rozhodnuto tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení** nebo **Dublinkské nařízení**), je Italská republika (dále jen **Itálie**). Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce je v souladu § 10a písm. b) zákona o azylu ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) nepřipustná a řízení o ní se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, výslovně žádal o advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského, sídlem Šlejnická 1547/ 13, Praha 6. Usnesením zdejšího soudu ze dne 11.7.2019 č.j. 60Az 45/2019-17 byl žalobci ustanoven zástupcem zmíněný advokát
3. **V žalobě** žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně vyhodnotil aplikovatelnost kritérií článků 8-15 Nařízení, když dospěl k názoru, že státem příslušným k převzetí žalobce je Itálie, a to na základě ustanovení článku 3 odst. 2 Nařízení, podle nějž, pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný se ovšem oněm „výše uvedeným“ kritériím určení příslušného členského státu fakticky nevěnoval, neboť na straně 2 napadeného rozhodnutí svoje rozhodnutí o neaplikování předmětných kritérií zdůvodnil poněkud lakonickým konstatováním. Předmětné vypořádání neaplikovatelnosti článků 8-15 Nařízení ovšem dle názoru žalobce nemůže obstát pro svoji zjevnou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 4.12.2003 č.j. 2 Ads 58/2003. Žalovaný do odůvodnění rozhodnutí skutkově zjištění týkající se kritérií aplikovatelnosti článků 8-15 vtělil zcela nedostatečně (zvláště extrémní je tento nedostatek např. v případě kritérií zakotvených v člancích 10 či 13), nelze jejich správnost vůbec žádným způsobem přezkoumat. Žalobce dále odkázal na specifika soudního přezkumného řízení ve věci mezinárodní ochrany, respektive rozhodování o přemístění žadatele o mezinárodní ochranu podle Dublinkského nařízení. V případě, že je třeba, aby české soudy ve správním soudnictví efektivně přezkoumávaly rozhodnutí žalovaného o přemístění žalobce do jiného členského státu schengenského systému, je zapotřebí, aby mohly jednoznačně přezkoumat konkrétní skutková a právní zjištění žalovaného, v jiném případě by musely samy vést řízení nalézací, což je v rozporu s principem českého správního soudnictví. K tomu pak lze odkázat na obdobnou situaci povinnosti vtělení konkrétních skutkových zjištění v rozhodnutích žalovaného ve vztahu k článku 3 odst. 2 Nařízení, k čemuž se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 25.2.2015 č.j. 1 Azs 248/2014. S ohledem na to, že žalovaný svůj názor o nemožnosti aplikace ustanovení 8-15 Nařízení dostatečně neodůvodnil, zatížil tak rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a usnesení Krajského soud v Ústí nad Labem ze dne 24.6.2019 č.j. 42A 21/2019-19.)

4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1.7.2019 č.j. OAM-753/DS-PR-P13-2019** bylo rozhodnuto tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení je Itálie a také, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce je v souladu § 10a písm. b) zákona o azylu ve vztahu k ČR nepřijatelná a řízení o ní se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 2.6.2019 vyplývá, že žalobce byl zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 3.6.2019 č.j. KRPU-102595-23/ČJ-2019-040022-ZZ-DB zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Následně byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Řecké republice (dále jen **Řecko**) dne 29.4.2011 a dvakrát v Itálii dne 25.11.2015 a dne 14.9.2018.

Ze záznamu o podání vysvětlení ze dne 3.6.2019 č.j. KRPU-102595-22/ČJ-2019-040022-ZZ-DB vyplývá, že žalobce z Pákistánu odcestoval sám v roce 2010, peníze na cestu si půjčil od svých příbuzných. Z Pákistánu cestoval přes Írán do Turecka, kde se dle svých slov zdržel 3 roky. Poté pěšky pokračoval do Řecka, kde požádal o azyl a na jeho území zůstal asi jeden rok. Dle jeho slov mu azyl v Řecku nebyl udělen, proto odešel do Itálie, kde také požádal o azyl. V Itálii mu byl azyl zamítnut a žalobce se tak dle svých slov rozhodl odejít od Německa. V Itálii si poté zakoupil jízdenku na autobus do Berlína, cestoval do Německa a do ČR dle svých slov nechtěl.

Žalobce byl tedy zadržen z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území ČR. Současně nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany území ČR a správní orgán při posuzování okolností, předložených důkazních materiálů případu žalobce postupoval v souladu s obecnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II Nařízení. Ve vztahu k určení příslušného členského státu podle kritérií uvedených v kapitole III Nařízení aplikovatelnost čl. 8-15.

Na základě lustrace provedení v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Řecku jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením a současně žalobce poté dvakrát podal žádost o mezinárodní ochranu v Itálii. Správní orgán tak požádal Řecko a následně také Itálii o přijetí žalobce zpět na jejich území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobce podal na jejich území. Dne 13.6.2019 správní orgán obdržel zamítavou odpověď od řecké strany, ve které je poukázáno na doporučení Evropské komise ze dne 8.12.2016, které se týká obnoveného přemísťování do Řecka v rámci Nařízení. Ve zmíněném doporučení je uvedeno, že obnovení přemísťování se vztahuje na žadatele, kteří od 15.3.2017 nelegálně vstoupili na území Řecka na vnějších hranicích a na další osoby, pro které je Řecko od tohoto data příslušným členským státem. Řecko tedy přestalo být odpovědným členským státem dle Nařízení. Dne 24.6.2019 správní orgán obdržel odpověď z Itálie, ve které italská strana uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochrany žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení. Tímto byly splněny podmínky pro postup podle čl. 24 odst. 1 Nařízení, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní

ochranu, domnívají, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. Žalovaný tedy shledal naplnění podmínek ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce považoval ve vztahu k ČR za nepřipustnou, proto dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.8.2019** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) či Nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Dle čl. 7 nařízení se členský stát určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. K tomu správní orgán konstatoval, že z informací poskytnutých žalobcem vyplývá, že v ČR o mezinárodní ochranu nepožádal, požádal v Itálii a Řecku. Z toho pak vyplývá, že aplikovatelnost čl. 8-15 se týká pouze těch, kdo podali žádost o mezinárodní ochranu. Což se týká i čl. 12, kdy žalovaný odkázal na odst. 1, kde je uvedeno, že pokud má žadatel platné povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Žalovaný dodal, že čl. 8 Nařízení se týká nezletilých osob, což není žalobcův případ. Námitka ohledně čl. 9-11 se týká rodinných příslušníků, či rodiny, kteří požívají mezinárodní ochrany, jak sám žalobce uvedl, jeho strýc má v Itálii povolení k pobytu. Tyto námitky se pak jeví jako liché. Žalobce uvedl, že s návratem do Itálie souhlasí dokonce v protokolu o předání rozhodnutí (str. 99 správního spisu), že nebude správní žalobu podávat. Žalobce ve svém pohovoru uvedl, že v Itálii má rodinného příslušníka - strýce. Správní orgán též poukázal na skutečnost, že Itálie jako člen Evropské unie je rovněž signatářem Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a jako taková je rovněž vázána standardem ochrany lidských práv, který je ekvivalentní standardu vyžadovanému v ČR. Pokud by se však během pobytu žalobce v Itálii přesto nějaké problémy vyskytly, má možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Správní orgán má za to, že nebylo prokázáno, jak naznačuje žaloba, že v konkrétním případě žalobce by v případě jeho předání do Itálie nebyl zajištěn plný rozsah jeho procesních práv v azylovém řízení, a že by v jeho konkrétním případě existovala důvodná obava, že by mohl být vystaven ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. K tomu správní orgán poukázal například na rozsudek NSS ze dne 15.2.2017 č.j. 6 Azs 324/2016-38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule Nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. „V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika nebo Italská republika (či jakýkoli jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum - toto právo vyplývá již z čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji je rozvedeno v čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „procedurální směrnice“) a je tak zaručeno ve všech členských státech Evropské unie,“ konstatoval NSS v uvedeném rozsudku. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1.7.2019 i ve vyjádření

žalovaného ze dne 12.8.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 1.7.2019 žalobci předáno dne 3.7.2019.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
10. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
12. Dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen: přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
13. Žalobní námitky obsažené v žalobě směřovaly převážně k tomu, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně vyhodnotil aplikovatelnost kritérií článků 8-15 Nařízení.
14. Zdejší soud v první řadě uvádí, že namítané čl. 8-15 Nařízení se vztahují k úzce specifikovanému okruhu osob, pro něž jsou tyto články zamýšleny a které by skutečně v důsledku své aplikace mohly způsobit změnu příslušnosti státu, jenž by následně o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodoval. Jedná se například o osoby nezletilé, rodinné příslušníky nebo další podmínky plynoucí z cizincovy situace a statusu, o což se však v této věci nejednalo. Aplikovatelnost předmětných článků nelze chápat tak, že by správní orgány musely jednotlivé články zvlášť výslovně zdůvodňovat.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul všechny podstatné skutečnosti pro (ne)aplikovatelnost čl. 8-15 Nařízení, když následně souhrnně jejich aplikovatelnost vyloučil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že „*Správní orgán při posuzování okolností, předložených důkazních materiálů případu jmenovaného postupoval v souladu s obecnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Ve vztahu k určení příslušného členského státu podle kritérií uvedených*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v kapitole III Nařízení Evropského parlamentu a Rady Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 vyloučil aplikovatelnost čl. 8 – 15.“

16. Dále soud v dané věci zejména odkazuje na rozsudek NSS ze dne 8.9.2019 č.j. 9 Azs 102/2019-40, ve kterém se uvádí, že „V odůvodnění rozhodnutí o určení státu příslušného k přijetí cizince zpět dle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (Dublin III) se správní orgán nemusí z úřední povinnosti výslovně vypořádat s uplatněním čl. 8 až čl. 15 téhož nařízení, pokud se aplikací těchto článků zabýval a dospěl k závěru, že se na daný případ nepoužijí, případně nejsou-li o jejich neaplikování důvodné pochybnosti.“
17. Aplikovatelnost článků 8-11 Nařízení tedy nemohla být v případě žalobce použita, jelikož se předmětné články týkají nezletilých žadatelů, kteří mají na území EU rodinné příslušníky nebo příbuzné. Vzhledem k věku žalobce (nar. 20.8.1989) nepřipadala aplikace těchto článků v úvahu. Dále články 12-14 Nařízení umožňují, aby příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu připadla členskému státu, který primárně umožnil vstup nebo pobyt žadatele na území členských států EU. Tyto články také nebylo možné aplikovat, jelikož žalobce ani netvrdil, že by byl aktuálně či v minulosti držitelem povolení k pobytu nebo víza uděleného některým z členských států. Dále žalobce uvedl, že z Pákistánu odcestoval v roce 2007 přes Írán do Turecka, kde se dle svých slov zdržel 3 roky. Poté pěšky pokračoval do Řecka, kde požádal o azyl a na jeho území pobýval asi 3 roky. Azyl mu v Řecku udělen nebyl, proto odešel do Itálie, kde také požádal o azyl. Na území Itálie se žalobce zdržel 4 roky a dle jeho slov mu byl azyl zamítnut i v Itálii, proto se rozhodl dne 1.6.2019 z Itálie odejít a zamířil do Německa. Zdejší soud dále poukazuje na skutečnost, že žalobce sám uvedl, že na území Itálie má strýce, který tam má povolení k pobytu. A současně ani čl. 15 Nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, když žádost o mezinárodní ochranu nepodal na území ČR.
18. Závěrem lze shrnout, že není pochyb o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro zařazení ani do jednoho z vymezených okruhů oprávněných osob v čl. 8-15 Nařízení a je tedy rovněž vyloučen z jejich aplikace ve svém řízení o určení státu příslušného k jeho převzetí. Žalovaný tedy nebyl povinen v napadeném rozhodnutí jednotlivě u každého článku zvlášť zdůvodňovat, z jakého důvodu předmětné články 8-15 Nařízení neaplikuje. Proto napadené rozhodnutí nemůže být zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jak namítal žalobce v podané žalobě. Současně lze konstatovat, že žalobce v průběhu řízení nepoukázal na relevantní informaci pro aplikaci předmětných článků Nařízení.
19. Zároveň ještě soud podotýká, že v současné době se žalobce již nenachází na území ČR, o čemž svědčí protokol o předání cizince ze dne 19.7.2019, který je součástí spisového materiálu. Žalobce byl dne 19.7.2019 na mezinárodním letišti v Boloni-G. Marconi předán příslušným orgánům Itálie na základě aplikace Nařízení.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

22. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 11.7.2019 č.j. 60Az 45/2019-17 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský, v takovém případě platí odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 29.7.2019, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 9504399001/5500, VS 19119, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 27. září 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně